

A Megszentelt Csendességbe való belépés lehetőségeiről

"Szálljatok magatokba szívből, nyugovóra térve teremtsetek csendet"
~ Dávid Király Negyedik Zsoltára

Felbecsülhetetlen értékű lelki kincsek szunnyadnak elrejtetten a zsoltárok mélyén. Számomra gimnazista koromban adathatott meg első ízben a velük való találkozás élménye, amikor is iskolám akkori szerzetes-igazgatója egy hideg és sötét hajnali találkozás alkalmával zsolozsmára invitált. Lakóhelyem és az iskolának otthont adó nagyváros között ugyanis több, mint harminc kilométeres távolság terült el, nekem pedig így minden egyes hétköznapon mintegy háromnegyed óras utazással kezdődött a reggelem, amíg megérkeztem a gimnázium kapujához. Minthogy a vidéki buszjáratok közlekedési rendje akkoriban még nem volt túlságosan rugalmasnak mondható, sok esetben már a tanítás megkezdése előtt egy órával az iskolapadban üldögéltem, sokszor elsőként lépve az épületbe. Egy alkalommal tehát, amikor az igazgató atya a kápolnába igyekezvén belém botlott, kegyesen megszánva felajánlotta, hogy a magányos üldögélés helyett inkább csatlakozzak hozzá és a testvéreihez, a zsolozsma ideje alatt erősítvén valamelyik kart. Akkoriban persze még semminemű fogalommal nem rendelkeztem arról, hogy mit is takar ez a homályos kifejezés, amelyet éppenséggel akkor volt alkalmam első ízben hallani, így merőben új élményben lehetett részem azon a reggelen.

Az iskolámban tanító szerzetesrend tagjai ugyanis akkortájt még a meglehetősen ünnepélyes és bonyolult, alapvetően benedekrendi szerzetesek által kialakított zsolozsmáskönyvet használtak, később térvén rá a sokkalta egyszerűbben és könnyebben imádkozható, hagyományos zsolozsmáskönyv rendszerére. A Sanctus Benedictus által meghatározott úton járó szerzetesek számára ugyanis a zsolozsma végzése jelentette a napirend legfontosabb részét, amelyre voltaképpen az egész monasztikus életforma épül, az én gimnáziumom fenntartói azonban alapvetően szerzeteskanonokok voltak, akiknek a sokkalta mozgalmasabb és eseménydúsabb életmód mellett már nem állott lehetőségükben akkora hangsúlyt fektetni a zsolozsmára. Így bármennyire is elvárásolta őket a benedekrendi kórusrend csodálatos dallamvilága, gimnáziumi tanulmányaim idején már mindannyian egyetérteni látszottak abban, hogy nekik maguknak egyszerűbb liturgikus rendet lenne célszerű tartani. A zsolozsmával való találkozásom első néhány alkalma így még a benedekrendi keretek között való megvalósítás jegyében telt el, amely számomra is végső soron annak a következtetésnek a levonását eredményezte, hogy én magam mindezt sohasem tudnám megtanulni. Az imaórák liturgiájának ez a módja ugyanis alapvetően a zeneiségre épül, végzése pedig ezen oknál fogva megkívánja a megfelelően fejlett énekhang meglétét, valamint a komoly kottaismeretet és egyházzenei képzettséget is. Ezzel persze sem akkor, sem pedig a későbbi életemnek folyamán sem rendelkezttem. Emiatt éreztem különlegesen is nagy felüdülést, amikor a szerzetesek néhány alkalommal később véglegesen egy egyszerűbb, átláthatóbb és követhetőbb zsolozsmás rendre tértek át. A gregorián elemekre épülő, énekelt zsolozsma ugyanis a külső szemlélő számára rendkívül megkapó, azonban ha valaki nem rendelkezik kellő mennyiségű gyakorlattal, igazán könnyen kényszeredetté válhat. Amennyiben ugyanis a dallamok helyes kiéneklésére való koncentráció viszi el a zsolozsmázó karok fókuszát, tapasztalataim szerint éppen a lényeg sikkad el, nevezetesen a zsoltárokban rejlő ősi bölcsesség feltárulkozása.

A gimnázium hátralévő idejére tehát a zsolozsmázó szerzetesek lelkes társául szegődtem, így pedig egyre inkább megismerkedtem azzal a százötven különleges szerzeménnyel, amelyek a szerzetesi imádság alappilléreiként szolgálnak. Én magam később egy monasztikus szerzetesi közösség tagjának álltam, belepillantván újfent a benedekrendi gyakorlat jelentette nehézségeibe. Sajnos sokszor tapasztaltam, hogy a szerzetesek számára sokkalta nagyobb mértékű fontossággal bírt annak fenntartása, hogy az énekelt szöveget lehetőleg hibátlanul, mindennemű hamis hangtól mentesen énekeljék ki, azonban a megfelelő mértékű elmélyültség és konszekráltóság sok esetben jelentős károkat szenvedett a formai elemekkel kapcsolatos, túlzott mértékű aggodalmaskodás

miatt. Az eredetileg az Isteni Jelenlétben való megmerítkezést segítő, misztikus elcsendesedést megkívánó zsolttárimádság sajnos sokszor vált színpadias előadássá, amelyben a külsőségekben való tökéletesség igénye csakhamar elnyomni látszott a belső mélységek feltárására való törekvést.

Összességében azt mondhatom el, hogy a zsolttárok világával való igazi megismerkedésem ideje már kétségtelenül arra az időszakra esett, amikor is a modern, nagyvárosi remeté útjára léptem. A "Szent Angyalok Remeteség" a szerzetesi zsolozsma végzésének igazi fellegvárává vált ez időtájt, ezt még napjainkban is bizton állíthatom. Akkoriban az egyetemi élet napirendje nem követelte meg tőlem az előadásokon való állandó jelenlétet, így elérhetővé vált számomra, hogy napjában három, de akár négy alkalommal is zsolttározásra adjam a fejemet. Annak ellenére, hogy a mainstream kereszténységben szinte tengernyi irodalma van a zsolttárok különféle értelmezéseinek, illetőleg a bennük rejlő teológiai értékek magyarázatának, viszonylag hamar kialakult bennem a szándék, hogy ezeknek olvasására egyáltalán ne is szenteljek figyelmet, és ugyanez a megközelítésmód jellemzett a Szent Írásokkal kapcsolatban is. Bár akkoriban még nem vált mindez teljes mértékben tudatossá, utólag visszagondolván azonban valószínűnek tűnik számomra, hogy már abban az időszakban is elsősorban arra vágytam, hogy az Istenség mintegy "csak nekem", külön az én számomra mondjon bennük valamit. Alapvetően nem kötötte le a figyelmemet, hogy mások, különösen az egyházi tekintély tagjai miként nyilatkoznak a zsolttárokra, hanem szerettem volna én magam, a direkt és személyes, misztikus találkozás során és által megtapasztalni, hogy vajon miféle rejtett értékek és bölcsességek húzódnak meg a zsolttárok szövegének felszíne alatt, illetőleg azoknak mélyebb rétegeiben.

Az első jelentős élmény, amelyet ebben a próbálkozásomban és törekvésemben megtapasztalhattam, különleges módon egyáltalán nem a zsolttárok szövegében, hanem sokkalta inkább a bennünk való elmélyülés alkalmával felfedezhető, különleges atmoszféra átélésének pillanataiban mutatkozott meg. Ebben az időszakban még egyáltalán nem koncentráltam a zsolttárok szövegére, ugyanis az első néhány hét során arra lettem figyelmes, hogy a rendszeres zsolttározás alkalmában egy egészen különleges hangulat kerít hatalmába. Mindannyiszor, amikor letérdeltem szerény házioltáram elé, és gyertyát gyújtván kezembe vettem egykori hittanárom ajándékát, a jelenleg is hű társamként számon tartott zsolozsmáskönyvet, valamiképpen az az érzés kerített hatalmába, mintha egy különleges, megszentelt világba léptem volna, ahol az Isteni Jelenlét különösen is intenzív valójában nyilvánul meg. Akkoriban még erőteljesen ragaszkodtam a mainstream keresztény-katolikus értelmezésekhez, így eszembe sem jutott volna a Shekinah (Jelenlét) valódi megnyilatkozására gondolni itt. Ennek okán így megelégedtem egyfajta ájtatos és elmélyült hangulatnak tulajdonítani ezeket az élményeimet, azonban mostanság már egyre biztosabban érzem azt, hogy korai élményeim igazándiból valóban az Isteni Jelenlét, a Bennlakozó Krisztus Fényességének megtapasztalására rámutató, kezdetleges rácsodálkozások voltak. Még most is, a jelenlegi sorok virtuális papírra vetésének idején is szinte teljes mértékben élő valóságként térnek vissza hozzám azoknak az élményeknek és hangulatoknak az emlékei, amelyeket akkoriban, a 2012. esztendő első felében éltem át, a Szent Angyalok Remeteség névtelen szerzeteseként. Tekintetem éppen a jelenlegi Remeteségünk könyvespolcára téved, ahol is szinte hívogatóan ragadja meg a tekintetemet ugyanaz a zsolttároskönyv, hogy újfent fellapozván ismételtelen elmélyedni invitáljon a zsolttárok csodálatos és varázslatos világában.

A "Szent Angyalok" aztán az esztendő végén új helyszínre költözött, ahogyan a szerzetesi magánfogadalmam megújítására is sor kerülhetett, új lendületet kapván ezzel a zsolttározás liturgiája. Amikor a saját szakállamra a nagyvárosi remete útjára adtam a fejemet, még alapvető fontossággal bírt számomra, hogy valamilyen hivatalos, egyházi tekintély mintegy "elfogadja a szerzetességemet", azaz hivatalos elismerésével hitelesítse azt. Erre azonban egészen 2013 végéig nem kerülhetett sor, így végső soron arra jutottam, hogy egyedül az Istenség színe előtt teszem majd le fogadalmamat, nem sokkal később pedig már egészen nyíltan vállalni mertem remetei és szerzetesi identitásomat. Életmódomban még ekkoriban sem következett be változás, sőt mi több,

egyre inkább belsővé és zárttá vált. Az egyetem utolsó éveiben már egyre inkább az önálló tanulás, a tananyag magányos átélkedése és feldolgozása vált meghatározóvá, az egyetemi órák pedig egyre ritkábbá váltak, még több szabad teret engedve számomra a monasztikus életnek. Az elcsendesedést és önmagamba szállást a rendszeres zsolttárimádságon túl a 2013 őszén megtörtént áldozópappá való szentelésem is megerősítette, ekkor ugyanis már régóta dédelgetett álmodom, a Szent és Isteni Liturgia mindennapi celebrálása is megvalósulhatott.

A zsolttározásban egészen 2015 teléig kitartottam, ekkor költöztem ugyanis vissza Vas megyébe, hogy remeteségemet a szülői házban szervezzem újjá. A "Szent Tugdual Remeteség" még nagyjából egy esztendeig működött bizonyos formában, annak ellenére is, hogy a világi munka vállalása jelentősen megnyirbálta a remeteségben töltött időszakok rendszerességét. 2016 januárjában aztán megtörtént a legnagyobb összeomlás, amelyet akkoriban csak el tudtam képzelni, és amely lassacskán, de annál biztosabban eltávolított engem a hagyományos, mainstream kereszténységtől. Új életszakasz kezdődött, amelyben a lelki túlélés szempontjából gyümölcsözőnek látszott, hogy elhagyjam azokat a gyakorlatokat és szokásokat, amelyek az összeroppanásom és kudarcom élményéhez kapcsolódtak. Emiatt a zsolttárok bölcsességében való megújulás lehetőségét hosszú időre elvettem, a Szentmise liturgiájának rendszeres végzése ugyan még kitartani látszott egy darabig, amint azonban egyre inkább emelkedett a csalódottságból fakadó fájdalmak okozta szenvedés, egy ponton túl már teljes mértékben felhagytam a konszekrált liturgiák végzésének mindennemű formájával. Elmélyült és megszentelt életmódot, és a hozzája kapcsolódó valamennyi gyakorlatot és szokást felváltani látszott a kétségbeesett szervezkedés, tervezés, és az ezekből fakadó álmokképekről való fantáziálás, minden igyekezetemmel azon voltam ugyanis, hogy valamilyen módon feltámasszam mindazt, ami számomra akkoriban elveszni látszott.

Lassacskán három esztendő múlt el azóta, hogy eredeti álmodom megvalósítására vonatkozó valamennyi reményem szertefoszlott, a Végtelenség azonban különleges ajándékokkal halmozott el ennek az időszaknak során. Különleges és rendkívüli lelki Utazás vette kezdetét, amelynek során számtalan tradícióval nyílt alkalmam megismerkedni, illetve beletekintést nyerni azoknak spirituális gyakorlataiba. Közülük megannyi esetben vált nyilvánvalóvá számomra, hogy voltaképpen tévutakról van szó, amelyek bár külsőségeikben és elnevezéseikben minden igyekezetükkel megpróbálják mímelni mindazt, amelyről szólni akarnak, azonban a Leglényeg hiányában valós eredményeket nem képesek elérni. A sok-sok-sok kutatás során azonban alkalmam nyílt olyasfajta kincsekre bukkanni, amelyek végső soron visszavezettek magukhoz a zsolttárokhoz is. Olyan Szerelemre találtam ugyanis, Akivel a közös célok, a vágyott remeteség életideáljának megvalósítása is összekapcsolni látszik minket, így pediglen gnózikeresői identitástudatom is minden egyes pillanatban megerősítést nyerhet. Amint tehát egyre mélyebbre és mélyebbre evezek a Gnózis tengerében, úgy válik egyre nyilvánvalóbbá számomra egyfelől a zsolttárokba rejtett különleges gazdagság, másfelől pediglen a közvetlen, személyes és misztikus természetű megismerés és találkozás egyedül érvényes és működőképes lehetősége.

Bármelyik spirituális ösvényt és útirányt választjuk ugyanis, így járhatunk akár a kabbalisták, alkimisták, jógik, buddhisták, taoisták, remeték, mágusok vagy szúfik nyomában, egy dolog egészen bizonyosan nyilvánvaló, mégpedig hogy a személyes és közvetlen, direkt tapasztalás egyszerűen kihagyhatatlan aspektusa a misztikus megvalósításnak. Mindegy, hogy milyen képet hordozunk önmagunkban az Istenségről, mint ahogyan az is, hogy hordozunk-e bármilyen képet egyáltalán, a misztikus megismerésben ugyanis nem az istenképet, hanem a Valódi, Végső Valóságot kívánjuk megismerni. Ezen oknál fogva amennyiben nem törekszünk a személyes megtapasztalás élményeire, keresésünk voltaképpen megmarad a dogmatikus vallásosság, vagy a rigorózus külsőségeskedés szintjén, ebben azonban semmiféle Gnózist nem lehet tetten érni, efelől egészen bizonyos vagyok. Az Igazi és Élő Gnózis ugyanis élő kapcsolatot feltételez, amelyben a legszebb és legmagasztosabb éppen az, hogy megtapasztalása és megélése egyáltalán nem minősül olyannyira lehetetlen és képtelen törekvésnek és vállalkozásnak, mint amennyire első hallásra

hangozhat.

Mindennemű probléma, félreértelmezés és értetlenkedés jórészt abból fakad ugyanis, hogy a különféle vallási és egyházi tekintélyek hajlamosak úgy tekinteni a misztikára, mint valamiféle elvont, homályos és távol eső, sőt mi több, egyenesen veszélyes területre, amelytől a "világi hívőket" rendszerint igyekeznek távol tartani. A keresztény Reformáció (1517), és az ennek nyomán szárnyra kelő protestantizmus óriási lehetőséget jelentett a személyessé váló vallásosság irányában, azonban a várakozásoknak megfelelő hatást sajnos egyik ágazata sem bizonyult alkalmasnak megvalósítani. Hasonló tapasztalatokat volt alkalmam elkönyvelni a különféle egyéb irányzatok legtöbb vonalával kapcsolatban is, főként azon tradíciók terén, amelyek az eredeti irányvonalat próbálták modern környezetbe átültetni, és széles körben átadni a gyakorlók és érdeklődők számára. Többségük óriási lehetőségnek látszott annak érdekében, hogy a különféle titkos tanításokat kimentsék a botcsinálta hierarchák karmai közül és átadják az arra érdemes embereknek, azonban a legtöbbjük hosszabb-rövidebb idő után ugyanúgy a hierarchikus berendezkedés útjára lépett, ez pedig ugyanúgy elfojtani látszott az Élő Gnózis megélésének lehetőségét, mint a hagyományos, mainstream irányvonalak esetében. A Gnózisnak azonban, mint ahogyan azt korábban már több esetben megfogalmaztam, mindenkor megvoltak és megvannak napjainkban is a maga sajátos Ösvényei és megnyilatkozási formái, amelyek nem igazán tűrik meg a hamis tekintély korlátozását. Amennyiben tehát valaki igazán élő, igazán személyes és igazán dinamikus kapcsolatra vágyik a Mindenséggel, feltétlenül szükséges lépéseket tennie annak gyakorlati megvalósítása felé.

A zoltárokkal kapcsolatos gondolatmenethez visszakanyarodván, és azt az imént leírtakkal összekapcsolván azt mondhatom, hogy a magányos imádság gyakorlata azért is képezi kiemelten értékes lehetőségét a személyes Istenségkapcsolatnak, mert a figyelmet a külső, formai tényezőkről visszavonván a belső valóságok felé irányítja. Többé már nem szükséges arra figyelni, hogy vajon megfelelően éneklünk-e ki egy bizonyos hangot, vagy hogy éppen miként énekel, vagy imádkozik a másik, hanem valójában arra helyezhetjük a figyelmünk fókuszát, ami az imádság során valóban szükséges és fontos. Amikor én magam zoltárokat imádkozok, meditálok vagy szertartásokat végzek, minden egyes alkalommal lehetségessé válik számomra, hogy a bennem élő Isteni Jelenléttel a magam lehetőségei és adottságai szerint kapcsolatot keressek, tapasztalataim szerint pedig ez a Jelenlét egyáltalán nem mutatkozik fukarnak, amikor valaki feléje törekszik, és keresi a kapcsolatot Vele. Mindennek azonban van egy feltétlenül szükséges és el nem hanyagolható feltétele, ez pedig a Szentséges Elcsendesedés megvalósítása, azaz a belépés a Megszentelt Csendességbe.

A gnosztikus tradíciók kozmológiájában a "Sigé" kifejezés egyaránt jelent fogalmat és személyt. Fogalmi értelmezésében voltaképpen megegyezik a Teremtés pillanatát megelőző "Szent Csenddel", amelyből a "Nagy Bumm" pillanatában megszületik a Világegyetem. A kabbalista teremtéstörténet, avagy jobban mondva kiáradástörténet szerint a Világegyetem a Teremtő Szó (Logos) által született meg. A Teremtést megelőzően ugyanis még nem létezett senki és semmi. Az Istenség Végső Természete ennek megfelelően maga az Üresség, azaz a Nem-Létezés, Léten Túliság (Ain). A Végtelenség (Ain Soph) már egyfajta továbbfejlődési forma, amelyből a Végtelen Fényesség (Ain Soph Aur) származik. A Teremtést megelőzően az Istenség először mintegy összeszűkítette Önmagát, hogy helyet készítsen a Teremtésnek, létrehozva ezzel valamiféle Ősi Anyaméhet, amelyben aztán a Teremtő Szó (Logos) és a Teremtő Bölcsesség (Sophia) által megnyilvánuló Christos belépésével minden dolog formát ölthetett. Ezt a formát öltést azonban végtelen csendesség előzte meg, amely bizonyos formában jelenleg is ott létezik a Teremtés mögött. Ebbe a Megszentelt Csendességbe szükséges belépnie a misztikusnak, amikor az Isteni Jelenléttel való kapcsolatot keresi. Hasonlóan azonban a legtöbb más, gnosztikus és kabbalista kifejezéshez, Sigé nem csupán fogalmat, hanem egyfajta megszemélyesített erőt is képvisel. A hagyomány szerint Sigé egyfajta feminin minőség, amelyből aztán a különféle mennyei lények kiáradtak. A kabbalista és gnosztikus kozmológia ugyanis a Teremtés folyamatát hajlamos inkább egyfajta kiáradásként

meghatározni, amelynek során az Egyből Kettő, majd Három lesz, a Hármasságból pedig megannyi más létező bontakozik ki. Ez a Sigé, ez az alapvetően feminin pólusú minőség képviseli a Csendet, amelyből és amelyben minden más formát öltött, így bizonyos szempontból a Shekinah (Jelenlét) minőségére, és az elsődlegesen a Binah Sefirához kapcsolódó Aima (Any) Istennévre is utal.

Sigé azonban konkrét személyként akkor jelenik meg, amikor a Csendben elmélyedő misztikus Isteni Inspirációt szeretne meríteni a Szent Szellem (Ruach Ha Kodesh), és az Isteni Jelenlét (Shekinah) által. A különféle gnosztikus iskolák bölcsei, különösen is Valentinus és Marcus elsősorban Sigé személyére hivatkoznak, amikor inspirációik forrásáról beszélnek. Bármennyire is bizarr és arrogáns kijelentésnek számított ellenfeleik számára az, amikor ezek a tanítók a Sigével való találkozásukról beszéltek, azonban észre kell vennünk, hogy ennek a találkozásnak a tapasztalatai elsősorban misztikus nyelven kerültek megfogalmazásra. Akinek már volt alkalma ugyanis úgy igazán elcsendesedni, és ebben a csendben hosszabb távon kitartani, annak meglehetősen különleges és mély tapasztalatok megszerzésére nyílt lehetősége. Megtapasztalhatja ugyanis, hogy a Csend nemcsak beszélni képes, hanem minden kétséget kizáróan valós entitás, tehát önálló létezéssel bíró Valaki. Sokak szerint a Csend mindig egyfajta hiányállapotból fakad, tehát mondjuk a hangnak, vagy a hangosságnak a hiánya, mint ahogyan sokan hajlamosak tévesen azt feltételezni, hogy a semmi csakis és kizárólag valaminek a hiánya lehet. Ez a félreértelmezés azonban csupán a magunk korlátolt gondolkodási kereteiből fakad, amelynek értelmében hajlamosak vagyunk azt hinni, hogy valaminek a hiánya csakis és kizárólag negatív jelenség lehet, illetőleg hogy a negatív tényező valamilyen hiányállapotból kell, hogy fakadjon. A Csendben azonban nyilvánvalóvá válik, hogy az nem valaminek a hiánya, hanem eleven valóság, ráadásképpen élő eleven valóság. A Csend valóban Jelenléttel bír, mint ahogyan beszélni is képes hozzánk, és ennek a Megszentelt Csendességnek az eléréséhez segítenek hozzá bennünket a zsoltárok is. Amellett ugyanis, hogy szinte kimeríthetetlen forrását képezik a bölcsességnek, az imádkozásuk és a rajtuk való elmélkedés olyan klímát teremt, amelyben megadható a lehetőség a Csendnek, valamint az ebben a Csendben formát öltő Isteni Jelenlétnek számára ahhoz, hogy hozzánk szóljon.

Praktikus szempontból fontos azonban tudatosítanunk, hogy nem mindegyik zsoltár alkalmas az imádságra, illetőleg akad néhány olyan zsoltár is, amelynek használata az imádság során kimondottan ellenjavallott, átgondolásra azonban még ezek a zsoltárok is alkalmasak lehetnek. Az egyes zsolozsmáskönyvek tapasztalataim szerint viszonylag megfelelő módon válogatják meg az imádságra szánt zsoltárokat, én azonban azért nem használom szívesen őket, mert nem igazán szeretem, ha külső tényező szabja meg számomra, hogy mit és hogyan is imádkozzak, iránymutatásra azonban kétségtelenül alkalmasak lehetnek ezek a könyvek. Amennyiben lehetőségem lehet javaslatokat tenni, úgy nagyon jó szívvel ajánlanám az ötvenedik (50) zsoltárt, amely a bűnbánati és megújulási liturgia része lehet, illetőleg a kilencvenedik (90) zsoltárt. A legfontosabb, hogy válasszuk meg azt az öt-hat, esetleg tíz darabot, amelyet személyes imaéletünk szerves részévé teszünk, és próbáljunk meg ezekben minél inkább elmélyedni, ahelyett, hogy a teljes zsoltárkincset próbálnánk meg egyszerre a magunkénak kisajátítani. Az én tapasztalatom mindebben az, hogy a kevesebb ebben az esetben is több, így legyenek inkább személyes kedvenceink, amelyeknek segítségével a bennünk élő Isteni Jelenléthez közelebb kerülhetünk.

Ne várjunk semmit, és ne is törekedjünk feltétlenül elérni valamit, csak engedjük meg, hogy ezek az ősi zsoltárművek magukkal ragadjanak, és rajtuk keresztül valóban a Bennlakozó Krisztus nyilatkozzon meg számunkra. A zsoltárokon keresztül különleges világ nyílt meg számunkra, amelyben elmélyedvén igazi kincsekre lelhetünk.